

Franciska a významně se zadívala ke stolu, kde seděly protivy. „Zavání to novou lumpárnou, ve které má prsty Olivie a spol., nezdá se vám?“

„Ale proč by nás protivy chtěly vyděsit nějakými atrapami strašidel?“ pochybovala tluměným hlasem Michelle.

Franciska pokrčila rameny. „Nemám páru, co se odehrává v jejich šílených hlavách.“

„Třeba jim něco vadí na přípravě našich rytířských her. Možná jsme jim pár nápadů ukradly,“ uvažovala polohlasně Jula.

„Na toto téma se bavme raději až po večeři!“ navrhla Jana a naplácala si na chléb tlustou vrstvu tvarohu. „Musím teď ukonejšit svůj obří hlad.“

Ostatním kamarádkám také kručelo v břiše, a tak se všechny s požitkem pustily do jídla.

Po večeři vylíčily Jula a Michelle ještě jednou do nejmenších podrobností, co na hradním nádvoří viděly.

„Stále jsem skoro na sto procent přesvědčená, že za tím vězí ty protivné husy,“ mínila Franciska.

„Může být.“ Jana přikývla na souhlas. „Ale

i kdyby nám chtěly rytířské hry překazit, jaký smysl by mělo nějaké strašidelné zjevení na dvoře?“

Michelle zívla. „Nevím jak vy, ale já jdu do ha-
jan. Ještě si přečtu pár stránek knížky. Nebudu si lámat hlavu, stejně je to k ničemu. Od zítřka musíme mít protivy stále na očích a určitě se nám podaří vypátrat, jaké podrazy chystají.“

„Máš pravdu.“ Franciska se otočila ke dveřím. „Vyčistím si ještě zuby. Jsem dnes utahaná jako kotě.“

Zakrátko se pokoj číslo sedm ponořil do ticha. Malé čarodějky vůbec netušily, že tuto noc – ne-
daleko od nich – se budou dít nepěkné věci...

Příštího rána dívky zažily drsné probuzení.

„Vstááávat! Rychle z postele!“ ječela učitelka matematiky Klausitzová a prudce rozhrnovala závěsy. „Můžete mi laskavě vysvětlit, co znamenají venku na chodbě ty cákance od barvy?“

„Cákance? Jaké cákance?“ Jana si mnula oči.

Na ostatních postelích se mezi polštáři a pe-